

Kjøbenhavns-Posten.

Fjerde Aargang.

No. 151. 1830.

Onsdagen den

30. Juni.

Thorvaldsens Christus- og Apostel-Statuer.

IV.

Alt dette behover Beskueren ikke først moismælig at udgrunde og spørge sig til. Det paatrænger sig nægtigt ved Synet af den høje Stikkelse, der med let bojet Hoved skuer ned paa den til Fredens Velsignelse trængende Verden; der holder Armene frem og viser Nagelborerne i Hænderne og Fodderne og Landstikket i Sidon, og ved det fra den sædvanlige Beklædning afgivende Gevandt, den simple store Kastekappe uden Underklædning, stadsæster Budskabet om Opstandelsen fra de Døde og den vidunderlige Gjenkomst i de Etskedes Midte. Forloseren staar her i en saadan Bevhydningsfuldhed og Storhed, at Synet af ham aflægger Bidnesbyrd om de tre Embeder, som den øldre Kirkes System pleier at tilskrive ham. Som Prophet hænder man ham paa den hilsende Bevægelse, der lebsager hans fredbringende Ord, og som gaaer iforveien for Overdragelsen af Apostelhvervet, saavel som Forjettelsen af den hellige Land ved Landepustets Symbol; som Upperste præst ved Sporene af hans Død, hvilke han trostende viser de Forsagte; som Konge i det høiere Livs Rige ikke blot ved den Omstændighed, at han er opvakt fra de Døde, oplost af Fornedrelsens Stand og forklaret, men ogsaa paa det i Sandhed Kongelige Alvors høje Werdighed i Blik og Holdning; og vel torde Kunstneren have haft det sidste Hensyn for Die, i det han har sluttet sig til den gamle Kunstnerstilk og givet Meesteren et større Legemsmaal end Disciplene.

Vi troe i disse Antydninger tilstrækkelig at have viist,

hvor rigtigt og fuldstændigt det Moment forekommer os, i hvilket Thorvaldsen har opfattet Forloseren. Han har ikke blot fremstillet den med Mirakelmagt Begavede, ikke blot Læreren og Propheten, ikke blot den til Lidelser bestemte og ved sin Død faktisk forsonende; men Frelseren i sin menneskelige Personlighed, i hvilken hine hans Werks forfælelige Retninger i lige Grad trænge igjennem, og henpege paa dets store Diemeed, at der maa vorde Fred og at Farerens Billie maa skee paa Jordens som i Himmelten. I denne Opfatning er Thorvaldsen aldeles original, og gør ved Ideen til sin Christus Epoke i den christelige Kunsts Historie.

Men ikke saa fuldkomment bifalde vi denne Ides formelle Side. Forloseren er grandios og hydende i Fremstillingen, og Alt hvad vi i det Foregaaende have antydet som Billedets Grundbegreb fremtræder af det færdige Werk med en saadan Klærhed, at Beskueren ikke kan have nogen Tvivl tilbage om, hvorledes, under hvilke Forhold og i hvilken Handling han har at forestille sig den guddommelige Meester. Men desuagtet savner Billedet, efter vort Skjennende, hin Mildehed, uden hvilken Herrens indre Fred aldrig kunde bestaae, hin livsklare Menneskelærlighed, der helliggjorde hans Alvor og hans Hoihed. I Physiognomiet af den Thorvaldsenske Christus aabenbarer sig egentlig kun Herrens egen indre Fred, hans over alle Lidenskabers og Begejrsigheders Kamp ophoede Selvbevidsthed, der er urort af enhver Følelse af egen Brode. Han har et aldeles affektlost Ansigt. At frembringe dette Udtryk og derved undgaae frastødende Haardhed, er viistnok kun givet den store Kunster. Men det affektlose alene er vel ikke Jesu Charakter, der glædede sig med de Glade og sorgede med de Sorg-

modige, omendskjent han var fri for Lidenskaber, uden lave Tilbøreligheder og Attræer. Affektoshed kan Stoikeren stemple til Ideal af menneskelig Fuldkommenhed. Deri kan den kritiske Skoles kategoriske Imperativ personificere sig. Men det Liv, der boede i Christo og hvorom Forloserens Ord og Værker høre Vidnesbyrd, finder ikke blot sin egen Fred i Aandens Seier over egne sandelige Drifter, men ogsaa i Deeltagelsen for alt Menneskeligt, i Omsorgen for det Hele, i Offeret for Verden. Under det meest alvorfulde Moment i hans Liv og hans Lidelsen maa Kjærlighedens Træk i Jesu Ansigt være det herstende, ligesom Kjærlighedens Aand hersker i alle, selv hans strængeste Foredrag, Kjærlighedens Bud i alle hans, om end nok saa mangefoldige Anordninger. I ham aabenbarede sig ikke den efter ufuldkomne menneskelige Begreber retfærdige Dommer, for hvem Israels saldt i Stoyet, men den hellige Kjærlighed, den forbarmende, opdragende Fader, der ikke vil, at en eneste af de Skabte skal vorde fortalt, og til hvem Alle vende sig med andegetig Længsel, for at staae i hans Maades Lys og at vandre gjenføde i hans Aands Kraft. Denne Maadssoel ses vi ikke lyse af den Thorvaldsenske Christus, sjældent dog nærmest i den Scene, paa hvilken Figurens Opfatning har Hensyn, Jesu Indtrædelse maatte være af en saadan Beskaffenhed, at Disciplene kunde føle en udeelt Glæde over hans Gjensyn; hvilket i Sandhed ikke vilde have været Tilfældet, hvis de ikke havde seet Forudsætningen og Medfølelsen af Glæden over deres Saliggjørelse i Mesterens Ansigt. Lad være, at han ogsaa under Samtalen, som Skriften vidner, alvorligt har dadlet deres Hjerters Forhaerdelse, og har udtalt denne Dadel med en tilsvarende Mine fuld af Alvor og vel og af faderlig Bekymring; saa lader det sig dog vel ikke tenke anderledes, end at han er indtraadt blandt Disciplene, ikke med affektoshed Rolighed, men med en, om end nok saa svagt udtrykt Golelse — og i denne havde dog sikkert Smerteren tabt sig i Glæden, Twivlen i Tillsiden, Uvillien i hans guddommelige Hjertes Kjærlighed. I hvor fuldendt i sin Art Thorvaldsens Christushoved end er, i hvor sjælt Formernes Nationalitet forener sig med højere personlig Værdighed, i Ansigtets Træk, i de herligt bølgende Haar, og isærdeleshed i Udførelsen af Skoegget, der, efter den gamle Typus, er spaltet forneden, og, fordi det er ufriseret,

er saameget sjællomre og mere naturmæssigt, end hūnt saa vidtprisse af Hemling; saa tilstaae vi dog, i denne Form ikke at finde Ideen om Christus som en Fredens Fyrste fuldstændig charakteriseret.

Conversations- og Nyheds-Post.

Veir-Jagtagelser i Mai d. 2.

Barometrets Middelstand i Mai Maaned d. 2. har i 24 Dage været under og i 8 øver den almindelige. Denne Maaneds Middelvarme var $+ 8^{\circ}$, 94, som er 0° , 60 under den almindelige Middelvarme for Mai. Den højeste Thermometerstand i hele Maaneden var $+ 18^{\circ}$, 1 (den 1ste Mai), den laveste $+ 0^{\circ}$, 3 (d. 1ode). Den faldne Vandmængde udgjør henved 6 par. Linier over Middelvandmængden for Mai; Regn indtraf i 13 Dage. Ø., SD., S. og SW. Vinde var hyppigere; N., ND., V. og NW. sjeldnere end efter Middelforholdene; stark Blæst indtraf i 3 Dage, Storm set ikke; Middelstanden af Havets Høide var i 30 Dage under og i 1 ligemed den almindelige. — Ved at sammenligne Jagtagelserne i dette Aars 3 Foraarsmaaneder, Marts, April og Mai blive Resultaterne følgende: Barometrets Middelstand har været $1''$, 24 under den almindelige; Middelvarmen 0° , 49 over Foraarets almindelige Middelvarme; Middelvandmængden $60''$, 31 over den almindelige efter 39 Aars Jagtagelser; efter vindforholdene have SW., V. og NW. været hyppigere; N., ND. og S. sjeldnere; Ø. og SD. ligemed Middelforholdene efter 50 Aars Jagtagelser; og Middelstanden af Havets Høide har været omtrænne $1''$ lavere end Middelstanden efter 18 Aars Jagtagelser.

Suhs Danoramer forevises i denne Tid i München med overordentligt Bisalb. "Det meest overrassende blandt disse", hedder det i en Artikel fra München i Zeit. f. d. eleg. W., "er Prospektet af Sundet. Det er som om den friske Søeluft visiter hen paa Tilsuerne, der kun ugjerne løsriver sig fra dette Billede, for at gjøre Plads for Andre, og strax igjen vende tilbage, naar disse bortførerne sig. Det vanskellige See-Prospectiv er udført med ualmindelig Kunstsærdighed. En Mængde Skibe opliver Havets øde Glade."

Udgiven af A. O. Kiunge. Træt i det Oppiske Officium.

Før dette Blad, som med Kongelig allernaadigst Tilladelse forsendes med Posten, saavel i Danmark som i Hertugdommene, regner man fra den Staden paa Hjørnet af Adelgaden og Gothersgaden No. 8 i Stoen, og i Provindserne paa alle Kongelige Postkontorer.